

**גיליון מס' 1738 \* כי בניסן תשס"א 13 באפריל 2001**

**האנרגיה המושקעת בדחיית החלטה  
רבה יותר מאשר בקבלת החלטה.  
ולפער בין השתיים קוראים  
חרדה.  
חרדה שגדלה ככל שהפער הזה  
הולך וגדל  
ככל שקבלת ההחלטה  
מתרחקת יותר ויותר.  
ולכן: כדאי להחליט**

מתוך "המילים של החיים" - חיים מלמד

## העמוד הפותח

עם כתיבת שורות אלה, חג הפסח על כל מה שבו יהיה כמעט מאחורינו, למעט ה'מימונה' המסורתית עם המופלטות וכד', והרגשות העלבון הצורבים שהיו מנת חלקם של חלק ניכר מאוכלוסית הקבוצה שלנו.

מן הסתם, כתבות כואבות בנושא הישי לחג' תופסות חלק גדול מהעלון השבועי. אם מותר להוסיף מילה אישית - נדמה לי שזו השנה השלישית לפחות (אם לא יותר) שנושא זה עולה לכותרות ותמיד בהקשר מאד שלילי.

האם לא הגיע הזמן שנחשוב קודם - הרבה קודם - מה לעשות ואיך כדי שפארכה זו לא תחזור על עצמה שוב פעמיים בשנה כל שנה??!!  
אלן א', בנושא לא פחות כאוב, מנסה לנער אותנו בכתבה על מצבנו הדמוגרפי והכלכלי + פתרונות מעשיים, רייצ'ל העבירה לנו מכתב מחמם את הלב מנער בן 13 בארה"ב והודעה מעסקי החמורים.

עד כאן כתבותינו להשבוע, מהשבוע הבא אפשר לחזור חזרה לחיים רגילים,  
לחזור ללחם ולהפטר מהמצות  
לחזור לבי"ס, נגמרו החופשות  
אין שבתונים - נגמר הבלבול  
אין יותר מצות - נגמר השלשול  
עם זאת נאכל עכשיו חודשים מרור וביצים קשות.

שבת שלום  
תרבו ותסעדו  
**דליה** בשם המערכת

את הפרורים לשבוע הבא  
תאסוף עבורנו אבלין וולאך  
ספרו לה את שבלבכם  
וגלו לה את כל הסודות כדי  
שנדע גם אנחנו

# ימי הולדת

15/4 ג'יליאן ויונתן נווה (נכדים-בן יהודה)

16/4 מיקי נוימן

17/4 בריאן קפלן  
יניתה ניצן  
אביתר בן רשף  
ניר קולינס  
דין קורן  
רקפת זיו (נכדה ונינה-אלמן)

18/4 הלן ליון  
דריה שורט (נכדה-טנא)  
עדי זיגדון (נכדה-ניצן)  
ארז נצר (נכד-ש. חצור)  
קים ברודי (נכדה-פוטש)  
ענבר בנדה (נכד-הדר)

19/4 שולמית פרנק  
רג'י פרלסון  
שושנה יודאיקין  
אביבה גולדברג  
שני ווינשטיין (נכדה-אדלשטיין)

20/4 הלל יודאיקין  
דיבן הרמן (נכדה-ריפקינד)  
קייל קסדן

21/4 איירין שיין  
שמואל אפשטיין  
גרשון מדרקריין גולן (נכדה)

# ימי נישואין

21/4 נעמי ובני פורסטר

# פרורים מהשולחן

## פירוים של לחם וגם קצת פירוים של מצה

האחד באפריל הביאו לנו השנה את ביטויו, בשנינות רבה, שמאחוריה לפחות כמה מוחות מבריקים שחברו להם יחדיו, ליצירה מעוררת מחשבה. התוצאה בשטח: במרכז רחבת החניה המרכזית של הקיבוץ, על האספלט, שתי דמויות מצוירות בגיר, שתי דמויות יריות? מתות? גוססות? האחת נושאת בתוכה את הכתובת "אידיאולוגיה", השניה עם הכתובת "חברה". מה קרה להם? לאנשים המצוירים האלה. אולי זה לנו? למראשותיהם, בתי שימוש ערומים על יד כיורים שבורים - סמל לסימפוזיה הבלתי נגמרת של בתי השירותים הציבוריים? או אולי קשר ישיר למה שקרה עם "האידיאולוגיה" ו"החברה", שסחבו החברים על גבם. כסמל, כמשמעות? את החור הפעור בקיר של איפה שפעם היו בתי השימוש הציבוריים, סגרו חסמו בקיר זמני של לבנים - לכסות על הבושה? הכיעור? הסחבת? או אולי פשוט סוף סוף סגרו את בתי השימוש הישנים שמתחת לחדר האוכל. ויצרו לנו את אלה החדשים על הרחבה, שיהיה לחברה עם האידיאולוגיה לאן ללכת כשילחץ להם. התשובות הן כאלה וכאלה וגם עוד. ויתכן אף שזו היא סוף סוף האמירה של הילד התמים ו"הטיפש", שמגלה כאן לכולנו, שהמלך רם המעלה, הוא בעצם פשוט עירום..

ואז יצאו ילדי כיתות ח' - ט' לטיול שהיה מאורגן ע"י המועצה האזורית בשיתוף עם מועצת הנוער האזורית. אגב, חברים במועצה זו שניים גם משלנו: אלון בוסקילה ונירית גינת, שהיו שותפים ממש גם באירגון הטיול. סה"כ 250 חברה מהגליל העליון יצאו לטיול אתגרי. כשבתכנית, ביום הראשון הליכה בנחל רחף וירידות סנפלינג בנחל. ביום השני: ניוטים בשטח עם תחרות בין הקבוצות. וביום השלישי: עליה למצדה, וצפייה בזריחת השמש מעל הרי אדום. חברת הטיולים אטרקטבע הייתה מעורבת. על פניו, עוד טיול של כיף ואתגר וחוויה. אז יצאתי לברר למה בכל זאת פתאום עלה דווקא טיול זה לתקשורת? עם דיווחים וספקולציות ופרשנויות שונות ומשונות. ומה שנתברר הוא כך: נחל רחף הוא נחל שנפלא לטייל בו. אך היות והמסע כרוך בערך בחמש פעמים סנפלינג, עם כל שכרוך במשתנים שעלולים לגרום לעיכובים, מומלץ בדרך כלל להגיע אל הנחל לא אחרי השעה שמונה בבקר, ובקבוצה של מקסימום 25 חברים, כדי שיהיה מספיק זמן לכולם לצאת ממנו בניחותא, לפני רדת החשיכה. השהות שם בלילה מאוד לא נעימה. מאוד קר שם בלילה ומאוד רטוב. הטיול התחלק לשני ראשים. קבוצה בת 130 חברה נכנסו בזמן הרצוי אל הנחל. אך בגלל מספרם הרב, כמובן שלא הספיקו לצאת ממנו לפני רדת החשיכה. הוצעקה יחידת חילוץ שלא הועילה בהרבה, כי כשיש חושך אז זה פשוט חושך. והחברה נשארה "ללון" את הלילה בנחל. רטובים? - כן. אבל הלוא לכל אחד הייתה בתרמילו שקית ניילון סגורה עם בגדים יבשים להחלפה? - נכון. אך לרובם גופיות ובגדים קלים ולא לבוש חם מספיק ללילה קר וארוך. מה נגמר? הם נשארו בנחל עד לאור ראשון של בוקר, חלקם בתנועה מתמדת לשמור על חום גופם. ואז יצאו משם להמשך הטיול כמתוכנן.

בועז שיצא כמדריך מלווה, מאוד נהנה עם הנעורים. וציון לשבח ניתן לחבר'ה של כפר-הנשיא (13 במספר) שהיו הכי טובים מבחינה של מורל ואווירה טובה. בכל טיול יש חוויות, אבל יש טיולים שלא שוכחים. נראה לי שזה יהיה טיול שלא ישכח. והסוף הוא סוף טוב, אז בכלל אין שום סיבה לשכוח. גם ילדי התלתון הבוגר חוו משהו מיוחד בשבוע שחלף. הם יצאו לפארק הירדן, עם לינה, ומשימות הישרדות. טיול משימה, שבסיומו שיט במימי הירדן.

יצאתי לברר פרטים נוספים אצל המדריכים המלווים ואצל מעין היוזמת והמלווה, ולהלן הפרטים המדהימים.

"משחקי הישרדות היום הם מאוד IN" אומרת לי מעין, בכל העולם ובתקשורת. חלק מן הרעיון הוא להתחבר לפעילות יצירתית ותורמת לילדים, זריקה לשטח ואז הילד אמור להצליח להשרד בעצמו ועם קבוצת השייכות שלו, תוך פעילות חוויתית בטבע, שהיא שהייה עם עשייה. הילדים לומדים לקחת אחריות, כל אחד לעצמו, בתוך הקבוצה ולמען הקבוצה אליה הוא שייך. החברה - ילדי כיתות ג'-ו', קיבלו ממעין ושחר מראש, סקירה על אופי המשימה. עם חוקים ברורים, בין החוקים היה למשל: מה יש על כל ילד להביא מן הבית בתרמיל האישי שלו למסע ההישרדות. מכאן המשחק היה כולו של הילדים. כאשר כמובן מדריכים מלווים, צופים בהם לכל אורך התהליך. ולהלן קצת מן הפרטים:

הילדים התארגנו, התחלקו בעצמם לקבוצות. כל קבוצה ישבה עם עצמה, וחשבו ביחד מי מהם הם המנהיגים, מי הם האמציצים? מי הם הבשלנים? וכד' כבר כאן כל אחד מקבל את המקום שלו שבחר לעצמו, בתוך הקבוצה.

נאמר להם להביא בגדים חמים, נעליים, כובע, אסור להביא פינוקים. כל ילד יכול להביא משהו אחד שנקרא פינוק. "פינוק" זה למשל: גפרורים, להדליק את האש למדורה, כדי לבשל את האוכל בטבע.

וכך ישבו בכל קבוצה עם עצמם כדי להחליט, מה צריך, ולמה הם עלולים להזדקק להשרד בטבע. סדר עדיפויות של צרכים, ומי יביא מה.

הוחלט שבמסגרת פינוק אחד לכל ילד, ניתן להביא גם כדור למשחק, קלפים ואפילו חבילת במבה. גם תיק עזרה ראשונה אירגנה כל קבוצה, ברשימת הדברים שהכי חשוב לקחת. המדריכים המלווים והמתרשמים מאוד היו: אלעד, עדיה, אסי, שחר, וחלומי. הטיול היה ביום מאוד חם, התחיל בהליכה מכרכום עד לגשר אריק. בדרך היו משימות הישרדות, אוכל, מורל, סבלנות, שיתוף פעולה ואומץ. ולכל - משימה ניתנו נקודות ציון, שהקבוצות נתנו לעצמם. מאוד מאלף!

כל חג מתחיל כמובן קניות לחם: וכך בתי ואני ירדנו לעיר חצור רבתי, לסופר האזורי הגדול, על מנת לקנות מספר מצרכים, שחסרו במקומנו. עם חצי עגלה מלאה של סופר, חיפשנו לנו תור קצר, שלא נתעכב שם שעות. כך נתקענו לבסוף אחרי איש אחד שהיו לו רק ארבע עגלות מלאות מצרכים.

השיקול היה: איש אחד, עם חשבון אחד, בטח יעבור מהר. זה עבר לאט, הסבלנות שלי פקעה הרבה יותר מהר.

סיפרתי לאמא שלי את הסיפור כאשר כולי פליאה על "כמה שאנשים קונים" 12 חבילות אורז, 12 בקבוקים של שמן "אני מספרת לה.

-כאילו מה? הולכים למצור???

התגובה של אמא שלי גם במקרה זה לא איחרה לבוא, וכמנהגה בקודש היא עונה לי בפתגם. הפעם, פתגם בשפה הערבית עם תרגום בגוף הסרט. המוסלמי אומר:

שהחגים של היהודים הם בסירים, החגים של הנצרים הם בפרחים, והחגים של המוסלמים הם בקברים. והחלטתי לחלוק איתכם את גילוי הדעת הזה.

ליל הסדר כהלכתו הונחה בדגש מצוות "והגדת לבנך". במומחיות רבה ובמקצועיות דידקטית נעימה, ע"י ג'וני פ. שכבר ותיק מאוד בלהיות אב הסדר.

על החלק האומנותי של קריאת ההגדה של פסח ניצחה בנאמנות ומיומנות יהודית וויטהם. על מערכת ההגברה גבר בגבורה דותן מ.

האווירה הייתה חגיגית וכינוחה. סדר אינטימי משפחתי של ממש. נקווה שכך גם יעברו עלינו שבעה ימים של חול מועד, בנועם ובשלום.

ואז

סבתא בישראל דייסה. - נתנה לעובדי חוץ מנה גדולה, נתנה לעובדי המפעל מנה גדולה, גם לעובדי המגזר העסקי נתנה מנה מכובדת, ורק עובדי הקהילה אכלו אותה. לא נשאר לתת להם דבר. מאוחר יותר לאחר ביטויי תרעומת לא רגילים במקומותינו, בנושא ה- שי לחם התברר שאבא משק ואמא קהילה התווכחו, הסכימו, ובסופו של דבר:

עשה כל אחד עשה מה שהוא רצה. והילדים - כמו בכל ריב בין ההורים, עדיין סופגים את התוצאות.

אגף חינוך בחול המועד פסח: (אגב אגף זה שייר דווקא, למאזר של עובדי הקהילה). בכל זאת, איפה שצריך לחנך ממשיכים לחנך, מה ששוב מלמד, שערכים ומצב כלכלי לא בהכרח הולכים ביחד. והפעם בילדי בר-מצווה עסקנו. יזמתו של אב בר-מצווה צעיר: אבי רוזנקרנק, הביאה לכך שבני המצווה עוברים השנה מסע מרוכז של משימות בר-מצווה, במשך שבוע בכל רחבי הארץ. היום יום ראשון, הם רוכבים על אופניים ממנרה לכינרת, כ"אתגר אישי". ביום שני: מפגש עם חצר הקיבוץ של פעם, במופע אורקולי בגשר, וישוב חומה ומגדל, בתל-עמל. בגשר ארם נהריים מפגש גבולות. ביום שלישי: בתל-אביב - שפעם הייתה הלהיט של "נסיעה העירה", יבקרו בכיכר רבין, מרכז עזריאלי, וקצת לבד בעיר. יום רביעי: הכרות רלבנטית עם הארץ של היום, בירושלים, לטרון-רכס השיירות. יום חמישי: הכותל, מוזיאון ישראל, עיר דוד, -מקורות היהדות. משמעות הבחירה, בין דתי, וחילוני, או היה מי שקרא לזה: משמעות של העז להיות חילוני. יום חלוק בודד. יתבטא בסנפלינג במצפה שלם ונחל דרגות. והמשימה הישרדות, תתבטא בעליה למצדה, ובטיול ג'יפים וגמלים. ביום השביעי יבקרו: במצפה רמון ובשדה בוקר: מורשת. ויסיימו ביום השמיני באילת עם חווית צלילה, היא המשימה של התמודדות עם עיר. נזכיר גם שהרבה מן ההורים שותפים לאירגון ליישום ולליווי. ענף הערערים מממן את הדלק.

כמלוא מנוסה של שנת בר-מצווה, אני אישית מאוד התרשמתי מהתכנון הרעיוני והמעשי. על התוצאות והרשמים, אני מקווה שנוכל לקרוא מפרי רשמיו ועטו המיומן של אבי.

עוד נספר על התלתון הבוגר של חופשת הפסח. הם מתמודדים עם הגשמת חלומות. - גם אני רוצה! כמו בתוכנית הטלוויזיה "חלום עליכם", מנסים המלווים שלהם לעזור להם להגשים חלום. בעזרת הרבה הומור, ולא דווקא במימון מצלצלים שאינם אחד הילדים לדוגמא: אוהב חיות. החלום שלו- שיהיו לו המון חיות. אז הוא קיבל - חופן של חיפושיות משה רבינו, זה המון חיות, לא?!

בתלתון הצעיר, חוו הילדים את "יציאת מצרים" הם ירדו לירדן, לא עם משה ואהרן, אלא עם דנה א, איציק ב-ד, ונעמה.

ועכשיו די, וגם לו היה לי יותר על מה לספר לכם, לא הייתי ממשיכה, כי הפירוים כבר תופסים כמעט את כל העלון ועוד מעט לא יהיה מספיק מקום לפרוסות ולנתחים - כלומר לעיקר הדברים אז זהו זה להפעם.

מועדים לשמחה! ולשלום!

**שושנה שרקי.**

## חבר סוג ב'

אני X חבר סוג ג' רוצה למחות נמרצות על מה שקורה פה בכפר הנשיא: איך יתכן שאנחנו כולנו חברים בארגון בשם כפר הנשיא, גם אם בתוך הארגון הזה מחלקות שונות: א. מפעל.

ב. מהזר עסקי.  
 ג. מהזר קהילתי.  
 והנה הפלא ופלא - במחלקה אחת, חברים סוג א' (מפעל) מקבלים שי לחג - 525 ש"ח.  
 במחלקה שניה (מהזר עסקי) מקבלים החברים 300 ש"ח.  
 ובמחלקה שלישית של אותו ארגון, החברים לא מקבלים.  
 אין ספק שיש שחיתות במערכת שבה אנו כלנו חברים. חבל שהגענו לחוסר אמון כזה ביושר המערכת.  
 וצר לי מאוד לדעת שאילו לא היו נתלות הכרזות הזועקות ברחבי המרכז הציבורי, הנושא לא היה עולה כלל לדיון.  
 עד היום תרמתי את כל מה שיכולתי למען חברינו (ביום, בלילה, בחגים ובשעת חרום), כעת אני נותן לעצמי אור ירוק לקחת ככל שאפשר ולתת כמה שפחות למערכת, שבה אני חבר, ולא יודעת להעריך אותי.  
 רק לפני שבוע, נתבקשתי עקב קשיים במזומנים של הקיבוץ לסיים את העבודה של שיפוט השירותים אשר למשק לא היה כסף לשלם לקבלן.  
 נעניתי, למרות עומס העבודה ולמרות שאין זה מתפקידי הרשמי.  
 כעת, אני שואל את עצמי למה לי להתאמץ למען המערכת שאיננה מעריכה אותי!?!  
 הערה: אני רוצה רק להזכיר לעובדי המפעל שגם אתם שייכים לאותו ארגון כמוני.

**יובל**

## ועוד על השי לחג

התלבטתי מה ואיך ואם בכלל לכתוב משהו. אבל, אני חושבת שמה שקרה כאן היה פשוט מחדל ועלבון צורב!  
 אני מבינה שמצבנו הכלכלי הוא בכי רע, ואני מבינה את ההחלטה שלא לתת שי לחג, אבל אז, לאף אחד לא.  
 אבל, מוסדות יקרים שלנו, כל מקום עבודה שמכבד את עצמו, נותן שי לכל עובד שלו - מזכיר/ה, עובד/ת נקיון, שרת, פקיד, סניטר, אנשי אחזקה ותחזוקה, נהג וכו'.  
 כן, אני יודעת - מקומות עבודה אלו הם מקור רווח, ואל תגידו לי שהמהזר העסקי או המפעל הם מקומות רווח וענפי השרות לא, כי כל המשק נמצא בצרה צרורה אחת גדולה וענקית, ועד כמה שאני מבינה (או חשבתי שאני מבינה), כלנו נמצאים באותה סירה טובעת וגדולה שנקראת קיבוץ בצרה!!  
 והקיבוץ הזה הוא לא מקום מרווה, נכון להיום!!  
 אז לפחות יחס!!! שמעתם על זה??? מותר למעביד להרים טלפון לעובד ולהגיד חג שמח???  
 אין כאן שום יחס אישי אפילו מזערי, וזה כואב, מעליב ומשפיל.  
 מקוה שנגעתי למישהו **דורית בסו**

## ועוד על השי לחג

לקולין (בכובע המהזר העסקי) שלום!  
 אני חייבת לברך אותך על הפעולה האחרונה שנעשתה לקראת אי השיוויון החברתי.  
 שריטה החליטה (בגלל חוסר תקציב) לא לתת שי לחג לאנשי השירותים. אותם אנשים קיבלו את זה בהבנה טובה, על אף שקופסת שוקולד היתה יכולה להיות שי צנוע, מקובל ומתוק.  
 אבל, כאשר אתה קולין, החלטת באותה עת לתת שי - סכום מכובד של כסף לאנשי המהזר העסקי, זה היה כמו לזרות מלח על הפצעים - במיוחד שאנשי המהזר העסקי בין כה וכה "מקבלים" יותר כסף

מאנשי השירותים ככלל.  
ובכן קולין, כל הכבוד! יחי הקפיטליזם.  
**בת שבע** בשם כמה וכמה אנשי ה"קהילה".

## ושי אחר לגמרי לחג...

ביום שלישי בשבוע שעבר, הופתעתי לקבל בתא הדואר שלי מכתב מילד בן 13 מארצות הברית, שאינני מכירה, שהחליט לתרום \$36 לבית יונתן לכבוד בר המצווה שלו. מאוד התרגשתי ולמחרת הקראתי את המכתב לצוות, הראיתי להם את התמונה של הילד ואת הצ'ק שקיבלנו. כתבתי לו מכתב תודה ושאלתי אותו מאיפה הוא מכיר את בית יונתן שלנו. מאוד ריגש אותי שילד בן 13 חושב על בית סיעודי ושאכפת לו לתרום כדי שלדיירים יהיה שמח וטוב.

חג שמח לכולנו - **ריצ'ל**

## מה חדש מהחבר המבוגר?

שיחה פתוחה עם שריטה  
תתקיים ביום שישי 20.4.01 בשעה 09:45 במועדון החברים.  
הנושא: כל מה שרציתם לדעת ולהבין ולא ידעתם למי לפנות.

מכירות במועדון הזהב  
שטיחים למקלחת,  
מחזיקי מפתחות,  
שלטים יפים (הבית של..., החדר של...),  
צנצנות יפות לעציצים,  
מתנות לתינוקות,  
ועוד...  
תכנסו לראות. המועדון פתוח בשעות 07:30 עד 15:00 כל יום מלבד יום שישי.  
ימי שישי - ניתן לפתוח על פי בקשות מיוחדות.

**הלן**

## נזכור את יקירנו

כ"ב בניסן תשנ"ה (1995) - דוריס וויט  
כ"ה בניסן תשנ"ה (1995) - חנה פרנקלין

# הזדקנות חברתנו בכפר הנשיא ועתיד הקבוצה

בשנת היווסדה של מדינת ישראל (1948), עמד שיעור אוכלוסיית גילאי 65+ במדינת ישראל על 3.8% (ובשנת 50) 1998 שנה אחר-כך) עלה שיעורם לכ 10%- ב-29 הקיבוצים במועצת גליל עליון, חיים כ-15,000 תושבים ששעור ה"זקנים" בהם 60+ לנשים 65+- לגברים הוא 10.7%, ז.א, טיפה מעל הממוצע הלאומי. בכפר הנשיא, לעומת זאת, השעור הוא 53%! כן, לא פחות מ-150 "זקנים" מתוך סה"כ 280 חברים! יש להניח שזה שיא בקיבוצי הגליל העליון ויתכן אפילו בכלל הארץ. מצב זה מוכיח על מעמד חברתי יוצא דופן וכפר הנשיא ידוע כישוב בעל אופי חברתי מציין ומיוחד.

אבל אנו לא חייבים להיות מומחים בכלכלה כדי להבין שהסיבה העיקרית לבעיותינו הכלכליות נובעת מהעובדה שכ-130 איש מתחת לגיל הפנסיה מנסים (בעזרת מפעל הבונים), לשאת על גבם ישוב של כ-600 נפשות - משימה בלתי אפשרית! בנוסף, הבעיה הופכת יותר חמורה עם הזמן כי תוחלת החיים הולכת ומתארכת כל הזמן ובתאוצה גוברת כתוצאה מהתפתחות המדע הרפואי. ברור ששום מודל התפרנסות לא יכול לשנות עובדות חמורות אלו במיוחד בגלל שוויתרנו בחוכמתנו על האפשרות היחידה לשינוי המצב - קליטת חברים מבחוץ לפי הגילאים שחסרים אצלנו.

אז..... יש לנו בעיה רצינית, ומהו הפתרון? טוב, קודם נסתכל מה קרה אצלנו בעבר... עד לפני כמה שנים היתה לנו שיטת יציאה לפנסיה המבוססת על ירידה הדרגתית של שעות העבודה כל כמה שנים החל מגיל 60 (בערך) והלאה. שיטה זו היתה מבוססת על עקרונות סוציולוגיים מתקדמים.

לפני כשלוש שנים ביטלנו (שוב בחוכמתנו) את השיטה הטובה הזאת לטובת (או לרעת) השיטה המקובלת מחוץ לקיבוץ של הפסקת עבודה בגיל 60 לנשים ו-65 לגברים, למרות הצהרותי בזמנו שהחלטה זו תוביל אותנו למשבר בו אנו נמצאים היום.

עכשיו לפתרון: כל אחת ואחד מכל גיל, שעדיין יכולים לעבוד, חייבים לעבוד בעבודה מכניסת כספים לאוצר הקיבוץ, כגון: מפעל, מפעלוני, עבודת חוץ וכו', לפי יכולתם הפיזית/מנטלית. במקרה של העדר עבודה מתאימה, רצוי שהוא/היא ישתדלו למצוא עבודה בהחלפת עובדים שכירים - לדוגמא - 4 חברים ותיקים שעובדים שעתיים כל אחד, שווים ל-8 שעות של עובד שכיר. אני מצטער, אבל כפי שאומרים הבריטים: "הצדקה מתחילה בבית" - "CHARITY BEGINS AT HOME".

למרבה המזל שלנו, יש עדיין קבוצה של וותיקים שמבינים את החשיבות שבהמשך העבודה - גם להשרדות הקהילה וגם לטובת האדם עצמו.

עכשיו המועד להציל את הקיבוץ ממצוקתו העמוקה. שום תרגיל "התפרנסות" אחר לא יעזור!

**אלן איסטון**

**מועדון +30**



מועדו +30 סיים את פעילותו.  
ברצוני להודות לכל התומכים, ביחוד לבת שבע.  
ולכל המשתתפים - תודה גם לכם על הערבים הנעימים.

שלכם - **בוב ו'**

# Upstairs Downstairs

## או

## על אדונים ומשרתים

השבוע, דווקא בחג החרות, הגיע מצבו הסוריאליסטי של כפר הנשיא לשיאו. התפצלנו לשתי ישויות: האדונים, והמשרתים.

למרות שתמיד היינו ישות אחת (אני כבר מפחד להשתמש במילה: חברה) מהיום והלאה נוצרו 2 מעמדות:

אלה שמקבלים שי לחג, ואלה שלא!!!

בערך מחציתו של גוש החברים, שכולל בעיקר את הפנסיונרים, (הותיקים בני ה-70 או ה-80 שהקימו את המקום), והמשרתים - סליחה, אלה שעובדים בענפי השירותים ולא מביאים תלוש משכורת - וגם בני משק שעשויים היו להיקלט כאן, כן, כל אלה מהיום הוצאו אל מחוץ לגדר.

וכל זאת למה?

כי הם לא שייכים למגזר העסקי, למפעל או ללגיון עובדי החוץ.

להם לא מגיעה הרגשה טובה של חג. הם פשוט במגזר הלא נכון.

אני מבין שבעיקר מנהל המגזר העסקי אחראי להחלטה האומללה הזו. אז אם זה מראה את שיקול הדעת שלו, אני בדעה שנמליץ לו להתפטר! אולי עדיף ששיקול הדעת יועבר למישהו אחר. ודרך אגב, אם מנהלת הקהילה מרגישה שבתחום הזה אין לה את הזכות לפסוק ולהכריע, (כמו כמעט בכל עניין אחר), אז גם היא יכולה להצטרף אליו!

בושה וחרפה שזו המנהיגות שלנו - הכלכלית, החברתית והמוסרית.

אם לא תשונה החלטה מעליבה זו, אפנה לגורם האחרון, מועצת החברים, שאולי שם עוד אפשר יהיה לקבל החלטה שפווה, שתסיר את הכתם, את אות הקיין שהדביקו לנו.

**אדי נמנוב**

# עסקי חמורים

יותר ממאה ש"ח מידי חודש נתרמו למען "הצלת החמור שלנו".

אנו מודים לכם מעומק לבנו.

נמסר לנו שבהלל העבודה וההוצאות הכרוכות, ינוכו התרומות בתשלום אחד עבור השנה בשלמותה -

זאת אומרת 12 ש"ח עבור שנה. אנו מתנצלים על כך.

ושוב - אנו מודים לכולכם מאוד עבור נכונותכם לעזור.

על החתום: החמור וילדים רבים

---

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

<http://www.kfar-hanassi.org.il>

**"Always remember you're unique, just like everyone else."**